

Література

1. Офіційний сайт компанії «Дан&Бредстрит». — Режим доступу: http://www.dnb.com/us/about/company_story/dnbhistory.html
2. Money Management International The Fair Credit Reporting Act, USA, 2003 — Режим доступу: <http://www.moneymanagement.org/Education/OnlineArticles/FairCreditAct.asp>
3. Орлюк Е. Кредитные бюро за рубежом // Юридическая практика 13.12.07 — Режим доступу: http://tristar.com.ua/2/art/kreditnye_buro_zh_rubejom.html

УДК 336.71

О. В. Неизвестна, старш. викл.
кафедри банківської справи,
Криворізький економічний інститут
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ КОМЕРЦІЙНИМ БАНКОМ: НЕОБХІДНІСТЬ ТА ШЛЯХИ РЕАЛІЗАЦІЇ

Стратегічне управління передбачає формування глобальної концепції (місії, мети) життєдіяльності банку та способи реалізації цієї концепції. Успішне стратегічне управління дає банкові змогу ефективно пристосовуватися до змін у навколишньому середовищі.

Стратегічне управління комерційним банком — це комплекс взаємозв'язаних у часі і просторі управлінських процесів і функцій, які забезпечують реалізацію місії та стратегічних цілей діяльності банку. Стратегія стосується концептуальних, життєво важливих для банку напрямів діяльності, а її розроблення починається з визначення системи його стратегічних цілей. Нині пріоритетною серед стратегічних цілей діяльності банківських установ є зростання ринкової вартості банку.

В основному формування стратегії не передбачає чіткої фіксації часових меж її реалізації. Тому в стратегічному плануванні кількісних показників та їх конкретних значень зазвичай не встановлюють. Стратегічні плани націлено на довгострокову перспективу і базуються на аналізі наявних тенденцій розвитку економіки, фінансових ринків, а також містять елементи прогнозування та опис основних принципів прийняття рішень. У стратегічних

планах відсутні подробиці, деталізація положень і точні дати виконання. Отже, стратегічне планування спрямовано не на просту фіксацію показників банківської діяльності на довгострокову перспективу, а передбачає вибір таких напрямів і сфер роботи банку, які забезпечать зростання його конкурентоспроможності.

Стратегічне планування є функцією напряму розвитку банку, а довгострокове планування — функцією часу. Стратегічне планування — це опис руху від моделі діючого банку з його ресурсами та можливостями до цільової моделі банку.

У стратегічному управлінні формують місію та стратегічну мету діяльності банку, а також розробляють засоби досягнення окресленої мети. Метою стратегічного управління є досягнення конкурентних переваг на основі використання сильних аспектів діяльності банку та врахування внутрішніх і зовнішніх ризиків.

Загальна стратегічна мета для комерційних банківських установ — максимізація ринкової вартості банку. Ця мета формалізується через критеріальну функцію, наприклад, як максимізація прибутку за допустимого рівня ризику чи мінімізація ризиків за умови стабільного прибутку. Мета діяльності банку може бути сформульована як досягнення певного рівня рентабельності, який оцінюють низкою фінансових показників. Мета також може передбачати досягнення встановленого рівня інших показників діяльності банку за наявності певних обмежень. Формулювання стратегічної мети не виключає можливого існування системи короткострокових або проміжних цілей.

Стратегічна мета банку формулюється у контексті його місії як безстрокової концепції існування та розвитку. Завдання місії полягає у виборі напряму та засобів удосконалення діяльності банку. Формулювання місії банку передбачає визначення його місця і ролі в економіці та суспільстві, тобто банк повинен мати власну філософію й ідеологію.

Стратегічний план розробляє на найвищому рівні керівництво банку, основні положення є обов'язкові під час формулювання планових завдань на рівні структурних підрозділів. Розроблення стратегічного плану діяльності банку базується на результатах стратегічного аналізу. Стратегічний аналіз дає змогу здійснити формальний опис банку як об'єкта управління, виявити його особливості й тенденції розвитку у взаємозв'язку із зовнішнім середовищем, а також сформувати інформаційну базу для прогнозування та обґрунтованого вибору з набору альтернатив оптимальної стратегії.

Стратегію банку розробляє Спостережна рада і затверджують Загальні збори акціонерів. Правління банку безпосередньо відпо-

відає за втілення в життя обраної стратегії. Зазвичай стратегію банку формулюють на довгострокову перспективу. Формування стратегії банку та планування його діяльності є центральною ланкою, на підставі якої здійснюються інші функції банківського управління та забезпечується позитивна динаміка розвитку комерційного банку.

В умовах стабільного зовнішнього середовища стратегічний план діяльності банку не потребує постійного оновлення та корегування. Проте в сучасному світі важко знайти економічні системи та фінансові ринки, які розвиваються автономно і не зазнають впливу глобальних чинників. За сучасних економічних умов жоден банк не може успішно функціонувати без розроблення концептуальних засад свого розвитку, які формулюються у вигляді стратегії. В умовах ринків, що динамічно розвиваються, постійного вдосконалення пропонованих фінансових інструментів, загострення конкуренції стратегічне планування перетворилося на обов'язкову складову ефективного управління банком.

УДК 368.01

Н. С. Нестерова, здобувач кафедри
фінансових ринків та фінансових послуг,
Національний університет Державної
податкової служби України

РОЛЬ СТРАХУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ У СФЕРУ ОСВІТИ В ЕКОНОМІЧНОМУ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Основною умовою посилення політичної і економічної ролі України у світі та підвищення добробуту її населення є забезпечення зростання національної конкурентоспроможності. Головна перевага високорозвинутої країни пов'язана з її людським потенціалом, який багато в чому визначається освітою. Тому у сфері соціальних інвестиційних проектів на сучасному етапі знаходиться ключ до забезпечення стійкого економічного зростання країни в середньо- і довгостроковій перспективі.

Значний внесок у розробку теоретичних і практичних аспектів соціальних інвестиційних проектів і використання страхування соціальних інвестицій як ефективного засобу захисту зробили такі вітчизняні вчені, як: Л. Васечко, Н. Внукова, А. Гриненко,